

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 29/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. januára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mgr. K. M., súdneho exekútora, K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 4 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Mgr. K. M., súdneho exekútora, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 26. septembra 2007 a poštou 28. septembra 2007 doručená sťažnosť súdneho exekútora Ing. Mgr. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd podľa čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“), ako aj práv podľa čl. 4 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza:

„Dňa 19. 7. 2005 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie OS v Žiline sp. zn. 18 Er 3483/2002-17 zo dňa 17. 7. 2005, ktorým súd exekúciu zastavil a zaviazal oprávnenému nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 4.620,- Sk.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ dňa 21. 7. 2005 odvolanie, ktoré bolo Krajským súdom v Žiline odmietnuté uznesením sp. zn. 5 CoE 120/05 z 30. 9. 2005.

Dňa 5. 1. 2006 podal sťažovateľ podnet na mimoriadne dovolanie voči uzneseniu Okresného súdu Žilina sp. zn. 18 Er 3483/2002-17 na Generálnu prokuratúru SR.

Listom zo dňa 25. 1. 2006 sp. zn. Kc 2010/06-11 Krajská prokuratúra v Ž. oznámila sťažovateľovi, že jej bo! postúpený jeho podnet z Generálnej prokuratúry SR.

Listom zo dňa 2. 3. 2006 sp. zn. Kc 2010/06-13 Krajská prokuratúra v Ž. vyzvala sťažovateľa na predloženie spisu, ktorý sťažovateľ zaslal listom dňa 6. 3. 2006.

Dňa 22. 5. 2006 podal generálny prokurátor SR mimoriadne dovolanie sp. zn. VI/1 Pz 290/06-18.

Listom zo dňa 23. 5. 2006 sp. zn. VI/1 Pz 290/06-25 oznámila GP SR sťažovateľovi, že generálny prokurátor SR podal 22. 5. 2006 pod sp. zn. VI/1 Pz 290/06-18 na Najvyšší súd SR mimoriadne dovolanie proti rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline č. k. 18 Er 3483/02-17.

Dňa 26. 7. 2007 bol sťažovateľovi doručený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 zo dňa 28. 5. 2007, ktorým Najvyšší súd SR dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu v Žiline zo 14. 7. 2005 sp. zn. 18 Er 3483/2002-17, Ex 383/2002 zamietol a oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.“

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti cituje ustanovenia § 44, 46, 57, 203, 196 a § 14 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), pričom podľa neho, ako vyplýva z uvedených ustanovení tohto zákona, citovaným rozsudkom najvyššieho súdu boli porušené jeho označené práva podľa čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy a podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru.

K porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza nasledovné dôvody:

«Uznesenie Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu zamietlo dovolanie generálneho prokurátora SR, pričom ako dôvod takéhoto rozhodnutia uviedol najvyšší súd, že sčítavanie časov, ktoré exekútor vynaložil na jednotlivé úkony exekučnej činnosti, je v súlade s Exekučným poriadkom.

Súd môže preskúmať vyčíslenie trov exekúcie a nepriznať exekútorovi trovy exekúcie účelne vynaložené.

V predmetnej veci však nie je spornou otázka, či úkony uvedené vo vyčíslení trov súdneho exekútora boli účelne vynaložené, ale v tom, či možno podľa ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a) za počet hodín účelne vynaložených na exekúciu považovať súčet všetkých účelne vynaložených hodín, bez ohľadu na skutočnosť, že exekučná činnosť bola vykonávaná v rôznych dňoch. Sťažovateľ je toho názoru, že súd je orgánom, ktorý je oprávnený vykladať a aplikovať zákon, ale toto jeho právo podlieha určitým obmedzeniam, spočívajúcim v tom, že výklad a aplikácia zákonov musí byť v súlade s ich obsahom, zmyslom a cieľom. V predmetnej veci Krajský súd v Košiciach pokiaľ potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa, konal v rozpore s obsahom, zmyslom a účelom zákona č. 233/1995 Z. z.. jeho ustanovenia § 196, vyhlášky č. 288/1995 Z. z., jej ustanovenia § 14.

Rovnaký názor, teda, že sčítavanie časov jednotlivých úkonov pri priznávaní trov exekúcie exekútorovi je v rozpore s ustanoveniami zákona č. 233/1995 Z. z. a vyhlášky č. 288/1995 Z. z. zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí 2 M Cdo 16/2005.

Aj Krajský súd v Košiciach vo svojom uznesení sp. zn. 5 CoE 74/2006-41 zo dňa 30.3.2007, ktorým zmenil uznesenie prvostupňového súdu, práve na odvolanie exekútora, namietajúce okrem iného nesprávny postup súdu I. stupňa pri sčítavaní časov vynaložených potrebných na jednotlivé úkony exekučnej činnosti...

Ako vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 16/2005 zo dňa 28.4.2006: „Podľa dovolacieho súdu, z ostatne citovanej právnej normy možno jej jazykovým (gramatickým) výkladom vyvodiť iba to, že základnú hodinová .sadzba odmeny

exekútora je 200 Sk za každú, hoci aj začatú hodinu úkonu exekučnej Činnosti. Táto odmena patrí exekútorovi aj vtedy, ak úkon exekučnej činnosti netrval celú hodinu. Odmena súdneho exekútora sa určuje za jednotlivé úkony; sčítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu, je v rozpore s citovanými právnymi normami. "

Rozhodnutie dovolacieho súdu je teda zjavne arbitrárne, účinok jeho interpretácie a aplikácie právnych predpisov je nezlučiteľný so základnými právami zaručenými sťažovateľovi Ústavou SR.»

K porušeniu práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa čl. 4 ods. 2 dohovoru, základného práva na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 3 ústavy sťažovateľ uvádza nasledovné dôvody:

„Ako vyplýva z citovaných ustanovení exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh na začatie exekúcie, je povinný exekúciu vykonať. Exekútor postupuje v exekúcii tak, aby vymáhaný nárok bol upokojený. Exekútorovi patrí za výkon exekučnej činnosti odmena (§ 196 Exekučného poriadku).

Je nesporné, že sťažovateľ, súdny exekútor, vykonával v exekučnom konaní od podaria návrhu exekučnú činnosť. V priebehu exekúcie teda vznikli trovy exekúcie dvojakého druhu, a to odmena súdneho exekútora a hotové výdavky.

Odmena súdneho exekútora pozostáva z hodinovej odmeny za výkon exekučnej činnosti, ktorú exekútor vykonal a ktorá smerovala k vymoženiu pohľadávky oprávnenej. Všetky tieto úkony boli účelné a v prospech oprávnenej a sťažovateľ ich v návrhu na zastavenie exekúcie špecifikoval.

Sťažovateľ nie je a ani nebol súčasťou súkromnoprávných vzťahov medzi oprávneným a povinným a preto neexistuje dôvod, pre ktorý by mal znášať riziká z týchto vzťahov vznikajúce. Ak súd rozhodol inak to rozhodnutia je v rozpore so sťažovateľom uvádzaným práv. “

Sťažovateľ na základe uvedeného v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa

- *na prejednanie veci zákonom ustanoveným spôsobom podľa článku 46 ods. 1 Ústavy,*
 - *na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 Dohovoru,*
 - *práva, aby od neho nebola vyžadovaná povinná a nútená práca, podľa článku 4 ods. 2 Dohovoru,*
 - *práva na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 a na ochranu pred vyvlastnením podľa článku 20 ods. 3 Ústavy SR,*
- bolo rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 zo dňa 28. 5. 2007 porušené.*

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 zo dňa 28.5.2007 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v porušovaní namietaných právach sťažovateľa.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. To znamená, že ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, resp. ľudským právom a základnou slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06 II. ÚS 27/07).

Predmetom sťažnosti je teda sťažovateľom namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 4 ods. 2 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007.

Ústavný súd zo sťažnosti sťažovateľa zistil, že Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. Er 3483/02-17 zo 14. júla 2005 rozhodol o návrhu oprávnenej, ktorým požiadala o zastavenie exekúcie podľa Exekučného poriadku tak, že exekúciu proti povinnému zastavil a oprávnenú zaviazal nahradiť sťažovateľovi trovy exekúcie v sume 4 620 Sk vrátane DPH.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline odmietol uznesením sp. zn. 5 CoE 120/05 z 30. septembra 2005, a 5. januára 2006 podal podnet na mimoriadne dovolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 18 Er 3483/2002-17 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007 dovolanie

generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti citovanému uzneseniu okresného súdu zamietol a oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Z rozsudku najvyššieho súdu okrem iného vyplýva:

„Okresný súd v Žiline uznesením zo 14.7. 2005 sp. zn. 18 Er 3483/2002-17, Ex 383/2002 exekúciu zastavil a oprávnenému uložil nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 4620 Sk do troch dní od jeho právoplatnosti.

Takto rozhodol podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z. z. osudoch a exekútor a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len Exekučný poriadok) na návrh oprávneného. O náhrade trov exekúcie patriacich súdnemu exekútorovi rozhodol podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku tak, že uložil oprávnenému nahradiť súdnemu exekútorovi účelne vynaložené náklady exekučného konania vo výške 4 620 Sk , vrátane dane z pridanej hodnoty. Táto suma predstavuje odmenu súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu vo výške 400, Sk - § 14 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 Vyhlášky č. 288/1995 Z. z. (ďalej len vyhláška) za úkony- prijatie návrhu na vykonanie exekúcie, vypracovanie žiadosti o udelenie poverenia, upovedomenie o začatí exekúcie, výzva na súčinnosť, oznámenie o stave exekúcie, podnet na zastavenie exekúcie, ktorým úkonom zodpovedajú dve hodiny času, odmenu určenú paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti vo výške 3 906 Sk, poštovné 176 Sk cestovné náhrady 3 630 Sk, telekomunikačné výdavky 100 Sk Nakoniec priznal súdnemu exekútorovi 19 % daň z pridanej hodnoty zo sumy 600 Sk t. j. vo výške 114 Sk.

Proti tomuto uzneseniu v časti výroku o trovách exekúcie na základe podnetu súdneho exekútora podal dňa 24. 5. 2006 mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Navrhol uznesenie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Uviedol, že nesúhlasí s právnym posúdením dôvodnosti uplatnených trov exekúcie okresným súdom. V zmysle § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky mal súd odmenu exekútora za výkon exekučnej činnosti podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu. Súd priznanie tejto časti odmeny exekútora odôvodnil poukazom na vykonané úkony, ktorým podľa jeho názoru zodpovedajú dve hodiny času. Teda v podstate posúdil tieto úkony ako účelne vykonané, avšak dĺžku času potrebného na ich vykonanie stanovil rozdielne od súdneho exekútora. (...)

Podľa časovej špecifikácie jednotlivých úkonov exekučnej činnosti tieto boli vykonané v rozdielnych dňoch v časovom období od 27. 11. 2002 do 13. 4. 2005, okrem vypracovania upovedomenia o začatí exekúcie a výzvy na súčinnosť, ktoré exekútor vypracoval v ten istý deň 28. 4. 2003. Bol toho názoru, že keď súd za účelne vynaložené považoval šesť z ôsmich exekútorom uplatnených úkonov, pri stanovení odmeny sa mal pridržiavať nim predloženej časovej špecifikácie. Z Exekučného poriadku ani z vyhlášky totiž nevyplýva, že by mal súd čas potrebný na vykonanie jednotlivých výkonov spočítat resp. že by mal vôbec rozhodovať o tom koľko času exekútor potreboval na vykonanie toho ktorého úkonu. Ak súd konštatoval, že exekútor uskutočnil procesný úkon prezumovaný exekučným poriadkom, patrí mu zaň náhrada trov exekúcie vo výške stanovenej vyhláškou. Ďalej uviedol, že ak súd posúdil určité úkony exekútora ako vykonané účelne, pričom tieto úkony boli preukázateľne vykonané v rôznych dňoch, mal exekútorovi za tieto úkony priznať odmenu podľa §14 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 2 vyhlášky sumou 200 Sk za každú aj začatú hodinu. Pokiaľ ide o dva úkony, vykonané dňa 28. 4. 2003, mal sa pridržiavať časovej špecifikácie exekútora. Z uvedených skutočností vyplýva, že uznesenie súdu v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom k tomu za podmienok uvedených v § 243e ods. 1 O. s. p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p. je mimoriadne dovolanie opodstatnené, pričom jeho podanie si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov osoby poškodenej rozhodnutím súdu, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Oprávnený, povinný ani súdny exekútor sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora Slovenskej republiky nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora nie je dôvodné.

Vady v zmysle § 237 O. s. p. ani iné vady konania, ktoré dovolací súd posudzuje podľa § 242 ods. 1 druhej vety O.s.p. z úradnej povinnosti, neboli v mimoriadnom dovolaní namietané a z obsahu spisu ani nevyplývajú. Z výnimkou týchto vád je dovolací súd viazaný uplatneným dovolacím dôvodom vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil.

Z obsahu spisu vyplýva, že súdny exekútor v návrhu na zastavenie exekúcie z dôvodu

nemajetnosti povinného súčasne navrhol ,aby oprávnený nahradil trovy exekúcie a odmenu súdnemu exekútorovi v rozsahu vyhotovenej časovej špecifikácie jednotlivých úkonov. exekučnej činnosti, špecifikácie paušálne odmeňovaných úkonov exekučnej činnosti a špecifikácie náhrady hotových výdavkov, celkove vo výške 6 048 Sk. Pri časovej špecifikácii jednotlivých úkonov exekučnej činnosti (od 15 do 60 minút) si za každý jednotlivý úkon uplatňoval odmenu 200 Sk, spolu za osem úkonov 1 600 Sk. Okresný súd odmenu priznal podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky v sume iba 400 Sk, keď mal za to, že táto zodpovedá počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu. Teda je zrejmé, že sčítal časy trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti vyjadrené v minútach, pričom skúmal aj účelnosť času vynaloženého súdnym exekútorom na vykonanie toho - ktorého úkonu.

Tento postup súdneho exekútora bol podľa názoru dovolacieho súdu správny.

Podľa § 196 veta prvá Exekučného poriadku za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času.

Podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie (§ 196). Oprávnený a exekútor majú nárok na náhradu trov potrebných na účelné vymáhanie nároku.

Podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku ak dôjde k zastavenie exekúcie zavinením oprávneného, súd mu môže uložiť nahradenie nevyhnutných trov exekúcie.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, znáša ich oprávnený.

Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky ak súdny exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie alebo ak exekúciu súd zastaví, odmena súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti sa určuje a/ podľa počtu hodín účelne vynaložených na exekúciu b/paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti.

Podľa ods. 2 vyhlášky základná hodinová sadzba podľa ods. 1 písm. a/ je 200 Sk za každú aj začatú hodinu. Súdny exekútor je povinný vyhotoviť časovú špecifikáciu jednotlivých úkonov exekučnej činnosti. (...)

Generálny prokurátor Slovenskej republiky namietal nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky. Spočítanie času trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti uvedených v časovej špecifikácii súdneho exekútora a posúdenie

účelnosti času ich trvania uskutočnené exekučným súdom považoval za nesprávne.

Z logického a gramatického výkladu ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vyplýva, že pri výpočte odmeny sa má zohľadniť počet účelne vynaložených hodín na exekúciu a nie počet jednotlivých úkonov. Rozhodujúce je časové hľadisko jednotlivých úkonov, teda čas reálne potrebný na ich vykonanie. Bez relevancie je početnosť jednotlivých úkonov. Tomuto výkladu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 14 odseku 1 písm. b/ vyhlášky, ktoré odmenu určuje paušálnou sumou za jednotlivé úkony exekučnej činnosti (taxatívne vymenované v § 15 ods. 1 vyhlášky). Ak by zákonodarca vychádzal z toho, že základná hodinová sadzba 200 Sk patrí za každú aj začatú hodinu úkonu exekučnej činnosti, bol by použil v § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky formuláciu ako v písm. b/ tohto ustanovenia. Nestalo sa tak, potom nie je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. a/ sčítanie časového trvania jednotlivých úkonov exekučnej činnosti nepresahujúcich jednu hodinu a na základe toho určenie odmeny vo výške podľa ustanovenia § 14 ods. 2 vety prvej vyhlášky. Pokiaľ by bolo úmyslom zákonodarcu oceňovať samostatne každý úkon exekučnej činnosti, ktorý nie je uvedený v § 15 ods. 1 vyhlášky, výslovne by to vyjadril v § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky.

Za dôvodnú námietku nemožno považovať ani námietku týkajúcu sa prípustnosti skúmania účelnosti vynaloženého času na jednotlivé úkony exekučnej činnosti súdom. Práve účelnosť hodín vynaložených na exekúciu je predpokladom na priznanie odmeny exekútora (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky). Napokon trovy exekúcie, ktoré iná súdnemu exekútorovi uhradiť oprávnený, určuje vždy exekučný súd (§ 203 ods. 1 exekučného poriadku), ktorý nesie zodpovednosť za ich správnosť.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky nepovažoval za dôvodné a preto ho podľa § 243b ods. 1 veta prvá pred bodkočiarkou v spojení s § 243i ods. 2 O. s. p. zamietol.

Dovolací súd úspešnému oprávnenému náhradu trov konania nepriznal, pretože nepodal návrh na ich náhradu v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky.

Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, kedy nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (Van der Musselle proti Belgicku, rozsudok z 23. november 1983, séria A č. 70), v ktorom bolo zdôraznené, že riziko s výkonom určitej profesie (v citované prípade advokáta), kam spadá i riziko neuhradenia odmeny za odvedenú prácu, je na druhej strane vyvážené výhodami súvisiacimi s výkonom tejto profesie (obdobne III. ÚS 351/07).

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Cdo 7/2006 z 28. mája 2007, toto rozhodnutie je podľa názoru ústavného súdu primerane odôvodnené. Ústavný súd nezistil skutočnosti, z ktorých by boli vyvedené závery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neutržateľné, ktoré by súčasne mali za následok porušenie označených práv sťažovateľa. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu. Zo skutkového stavu daného prípadu je jednoznačné, že sťažovateľ ako súdneho exekútora požiadal o vykonanie exekúcie oprávnený. Keďže sťažovateľ nevidel dôvod požiadavku oprávneného odmietnuť, predložil vec súdu s tým, aby od neho získal poverenie

na vykonanie exekúcie, čo sa aj stalo. Za tohto stavu preto vôbec nemožno hovoriť o tom, že by sťažovateľ vykonával v danej veci exekútorskú činnosť proti svojej vôli. Je to tak tým viac, že sťažovateľ vykonáva súdnoexekútorskú činnosť ako slobodné povolanie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol [vychádzajúc aj z judikatúry ústavného súdu v podobných veciach sťažovateľa (napr. I. ÚS 199/07)] tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a preto sa už ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2008